

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého,
Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupen advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,
proti
žalovaném **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
u: **sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem**,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2019, č. j. KUUK/95800/2019/UPS-4,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 7. 2019, č. j. KUUK/95800/2019/UPS-4, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Vejprty (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 21. 6. 2019, č. j. MU- VEJ/83/2019/taj (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím povinný subjekt podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

částečně odmítl žádost žalobce ze dne 29. 1. 2019, a to v bodě č. 6 týkající se „poskytnutí písemnosti, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti“ s odůvodněním, že požadovanou informací nedisponuje. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a nařídil povinnému subjektu poskytnout žalobci vyžádané informace. Zároveň požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítl, že rozhodnutí povinného subjektu nebylo dostatečně odůvodněno dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, a ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109. Konstatoval, že již v odvolání namítal, že rozhodnutí povinného subjektu bylo nedostatečně odůvodněno, neboť povinný subjekt v něm neprokázal, že vyvinul úsilí k dohledání vyžádaných informací. Žalovaný se v odvolacím řízení s odvolací námitkou žalobce nevypořádal a odůvodnění rozhodnutí nedoplnil. Žalobce pokračoval, že požadavek na to, aby správní orgán prokázal náležité úsilí o vyhledání informace, vyplývá z § 68 odst. 3 správního řádu a na podporu svého názoru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-41.
3. Žalobce dále ve vztahu k nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu namítl, že povinný subjekt v něm nedoložil, že nemá povinnost informací disponovat. Z rozhodnutí žalovaného ani z prvostupňového rozhodnutí podle názoru žalobce žádným způsobem nevyplývá, jakým způsobem, a zda vůbec se povinný subjekt snažil zjistit, zda informacemi disponuje. Tento požadavek dle žalobce rovněž vyplývá z § 68 odst. 3 správního řádu a na podporu svého názoru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011-67. Žalobce rovněž nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že povinný subjekt dostatečně prokázal, že vyvinul úsilí k dohledání vyžádaných informací, a to tím, že v písemnosti ze dne 25. 4. 2019 uvedl, že požadovanou informaci nemá k dispozici. Toto tvrzení podle žalobce není samo o sobě dostatečně evidentní a neobsahuje přezkoumatelný popis postupu, jak bylo zjištěno, že povinný subjekt informací nedisponuje.
4. Žalobce dále uvedl, že výroková část napadeného rozhodnutí nevyplývá z úvah uvedených v odůvodnění. Výrokem povinný subjekt částečně odmítl žádost o informace ze dne 29. 1. 2019, zatímco odůvodnění rozhodnutí se již týká výlučně žádosti ze dne 19. 2. 2019. Žalobce pokračoval, že žalovaný si tohoto rozporu všiml, ale skutkové závěry povinného subjektu nezpochybnil a chybně je považoval za použitelné v řízení o žádosti o informace ze dne 29. 1. 2019.
5. Žalobce poté nesouhlasil ani s názorem žalovaného, že povinný subjekt informací nedisponuje, neboť nevyřizoval předmětnou stížnost, a tudíž nemůže disponovat písemnostmi, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti. Žalobce uvedl, že povinné subjekty mohou disponovat řadou písemností, které nevytvořily samy.
6. Žalobce uvedl, že byl zkrácen na svém právu na informace, které je zaručeno čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a to nezákonným rozhodnutím žalovaného, který nedostál své povinnosti zjednat nápravu a neochránil žalobce před nesprávným

rozhodnutím povinného subjektu. Rozhodnutím žalovaného tak došlo k faktickému odepření informace.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že lze žalobci přisvědčit v tom smyslu, že odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu je poměrně stručné. Konstatoval, že důvodem odmítnutí části žádosti žalobce uvedené pod č. 6 bylo zjištění povinného subjektu, že požadovanou informací nedisponuje a žalovaný tvrzení o neexistenci informací neměl důvod zpochybňovat. Dodal, že z § 3 odst. 3 InfZ lze dovodit, že se poskytování informací podle tohoto zákona vztahuje k poskytování informací, které fakticky existují, nikoli poskytování neexistujících informací.
8. K námitce žalobce, že povinný subjekt neprokázal, že vyvinul úsilí k dohledání vyžádaných informací a nezabýval se tím, zda má povinnost vyžádanými informacemi disponovat, žalovaný uvedl, že požadovaná informace uvedená pod číslem 6 podané žádosti se váže na informaci, kterou žalobce požadoval pod číslem 1 a která se týkala podnětu žalobce ze dne 18. 12. 2015. Žalovaný dovodil, že pokud povinný subjekt nevyřizoval stížnost ve věci podnětu k Městskému úřadu Vejprty, stavebnímu úřadu ze dne 18. 12. 2015, nemá k dispozici písemnost, kterou by byl žalobce vyrozuměn o výsledcích řešení tohoto podnětu. Rovněž nemá povinnost takovou informaci mít. K žalobním důvodům, které žalobce vznesl již v průběhu správního řízení, žalovaný dále odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Další vyjádření žalobce

9. Žalobce v replice ze dne 19. 9. 2019 zopakoval žalobní námitky a uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření jen převážně opakoval svou argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí a k řadě žalobních bodů se nevyjádřil vůbec. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že na základě definice v § 3 odst. 3 InfZ neměl žalovaný důvod zpochybňovat tvrzení povinného subjektu o tom, že vyžádanou informací nedisponuje. Podle názoru žalobce měl povinný subjekt povinnost předmětnou stížnost vyřídit, tedy rovněž disponovat vyžádanými informacemi. Žalobce poukázal na § 175 správního řádu upravující postup správních orgánů při vyřizování stížností. Stížnost ze dne 18. 12. 2015 směřovala proti stavebnímu odboru městského úřadu, proto měl povinný subjekt, kterým je městský úřad, stížnost vyřídit a informací disponovat. Žalobce k povinnosti povinného subjektu uvedl, že měl přesvědčivě ukázat, že vyvinul náležité úsilí o vyhledání informace a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu.
10. Ve svém podání ze dne 9. 12. 2020 označeném jako „Doplnění žaloby“ žalobce popsal skutečnosti, které předcházely podání žaloby. Uvedl, že on i jeho matka jsou již několik let při své chatařské rekreaci v obci Kovářská dlouhodobě obtěžováni imisemi z provozu blízkého pilařského závodu „Pila Kovářská“, která je provozována v rozporu se zákonem. Od roku 2015 se hluchnost provozu zvýšila z důvodu výměny vrat v areálu pilnice. Podnětem ze dne 18. 12. 2015 na to žalobce upozornil a požádal stavební úřad o prošetření, zda výměnou vrat nedošlo k porušení stavebního zákona. Žalobce nebyl o způsobu vyřízení podnětu vyrozuměn a dne 21. 10. 2017 podal u stavebního úřadu stížnost, ve které upozornil na předchozí nesplnění informační povinnosti. Žalobce se následně za účelem získání podkladů pro podání podnětu k přijetí opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu rozhodl uplatnit své právo na informace podle InfZ, přičemž tak učinil

předmětnou žádostí ze dne 29. 1. 2019. Žalobce dále zdůraznil, že největší zájem na získání vyžádaných informací má žalobce sám, nikoli jeho právní zástupce.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že předmětná žádost žalobce o informace adresovaná povinnému subjektu ze dne 29. 1. 2019 se týkala vyřízení podnětu ze dne 18. 12. 2015, který žalobce adresoval Městskému úřadu Vejprty, stavebnímu úřadu. Žádost obsahovala celkem 6 bodů. Přípisem ze dne 25. 4. 2019 povinný subjekt informace požadované pod body 1 – 5 poskytl a bod 6 týkající se *„poskytnutí písemnosti, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti“* odmítl nesprávnou formou, tj. neformálním sdělením, že písemnost nemá k dispozici a žádost proto v tomto bodě odmítá. Žalobce proti tomu podal dne 29. 4. 2019 stížnost k žalovanému, na kterou žalovaný reagoval tím, že povinnému subjektu přikázal, aby bod 6 žádosti žalobce do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí vyřídil. Na základě toho vydal povinný subjekt dne 21. 6. 2019 prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost žalobce částečně odmítl a to v bodě 6 s odůvodněním, že požadovanou informací nedisponuje. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, ve kterém namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, neboť povinný subjekt podle názoru žalobce neprokázal vyvinuté úsilí k dohledání informace a nezabýval se tím, zda mu ze zákona nevyplývá povinnost informací disponovat. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 7. 2019, č. j. KUUK/95800/2019/UPS-4.
15. Nejprve se soud zabýval námitkami ve vztahu k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že rozhodnutí povinného subjektu bylo nedostatečně odůvodněno, neboť z něj není zřejmé, zda povinný subjekt vyvinul dostatečné úsilí k dohledání vyžádaných informací a rovněž z něj nevyplývá, že povinný subjekt nemá povinnost vyžádanými informacemi disponovat. Těmito námitkám soud nepřisvědčil.
16. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

17. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud předně konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).
18. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého „*účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy*“.
19. Soud dále uvádí, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje v souladu se zásadou jednotnosti správního řízení jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu prvního stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, nebo ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
20. Soud konstatuje, že v tomto případě povinný subjekt odmítl poskytnout informace s odůvodněním, že požadovanou informací nedisponuje. V uvedeném případě tedy došlo k odmítnutí poskytnutí informace z tzv. faktického důvodu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56). Je pravdou, že odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu je velice stručné a neobsahuje nic bližšího ke skutečnosti, že předmětnou informací povinný subjekt nedisponuje. Jak však uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 5. 2009, č. j. 6 Ads 26/2009-67, stručnost rozhodnutí nemusí znamenat jeho nepřezkoumatelnost. V tomto směru pak bylo rozhodnutí povinného subjektu doplněno rozhodnutím žalovaného, který v odůvodnění vysvětlil, že povinný subjekt částečně odmítl žádost v bodě 6 z faktického důvodu, jelikož předmětnou informací nedisponuje a povinný subjekt podnět ze dne 18. 12. 2015 nevyřizoval, neměl tedy k dispozici písemnost, kterou by byl žalobce vyrozuměn o výsledcích řešení tohoto podnětu. Žalovaný tak v odvolacím řízení napravil stručnost odůvodnění povinného subjektu. Rozhodnutí povinného subjektu tedy bylo přezkoumatelné, neboť důvody odmítnutí části žádosti jsou z odůvodnění zřejmé a rozhodnutí vyhovuje požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu.
21. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je rovněž zřejmé, že uvedenou neexistující informaci nelze do spisové složky založit ani následně vyhledat. Námitka nedostatečného odůvodnění snahy vyhledat požadované informace je tedy nedůvodná.

22. Žalobce rovněž namítal, že povinné orgány mohou disponovat i písemnostmi, které samy nevytvořily. Je zřejmé, že odmítnutí poskytnutí informací podle bodu 6 je součástí žádosti, na kterou bylo reagováno sdělením ze dne 25. 4. 2019, kde bylo sděleno, že povinný subjekt stížnost nevyřizoval. Z toho vyplývá, že ani neměl písemnost, kterou byl stěžovatel vyrozuměn o vyřízení stížnosti. Pokud žalobce netvrdí konkrétní skutečnosti zpochybňující výše uvedený logický závěr uvedením spisu či oznámením věci, v níž by se měla žádaná listina nacházet, soud nevidí důvod ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
23. Žalobce dále namítal, že zatímco ve výroku prvostupňového rozhodnutí se povinný subjekt zabýval žádostí o informace ze dne 29. 1. 2019, v odůvodnění uvedl žádost ze dne 19. 2. 2019. V rozsudku ze dne 23. 8. 2006, sp. zn. 1 Afs 38/2006, Nejvyšší správní soud uvedl, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud není rozpor v něm odstranitelný výkladem, tedy pokud budou i po interpretaci napadeného rozhodnutí jako celku pochyby o jeho významu. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku rovněž uvedl, že samy o sobě písařské chyby nepřezkoumatelnost nezpůsobují. V projednávaném případě je zřejmé, že se ze strany povinného subjektu jednalo o omyl a písařskou chybu a rozhodnutí se jako celek vztahovalo k žádosti žalobce ze dne 29. 1. 2019. Stejně tak žalobou napadené rozhodnutí zmiňuje jen žádost ze dne 29. 1. 2019.
24. Na závěr se soud zabýval námitkou žalobce, že byl zkrácen na svém právu na informace zaručeném čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
25. K uvedené námitce soud považuje za nutné zdůraznit, že smyslem ústavně zaručeného základního práva na informace, realizovaného prostřednictvím InfZ, je umožnit a usnadnit efektivní veřejnou kontrolu výkonu veřejné moci tím, že povinný subjekt informuje o své činnosti oprávněné subjekty (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2019, sp. zn. II. ÚS 618/18), nikoli povinný subjekt přinutit k tomu, aby vydal rozhodnutí, které si žadatel o informace přeje (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 4. 2020, č. j. 15 A 121/2019-37). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí je patrné, že žalobce byl vyrozuměn o tom, že požadovanými informacemi povinný subjekt nedisponuje. Tedy byl naplněn smysl a účel ústavního práva na informace, tak jak jej vykládá i Ústavní soud.
26. S ohledem na výše uvedené tak soud uzavírá, že neshledal žalobní námitky důvodné, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 13. dubna 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu